

Οικ. Πατριάρχης: “Ο άνθρωπος δεν μπορεί να διαχειριστεί από μόνος του τον φόβο του θανάτου”

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Ο άνθρωπος δεν μπορεί να διαχειριστεί από μόνος του τον φόβο του θανάτου, αναφέρει στο μήνυμά του για το Πάσχα ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, προσθέτοντας “η αίσθηση ότι η ζωή είναι πορεία το θάνατο, άνευ ελπίδας διαφυγής δέν οδηγεί στον εξανθρωπισμό της αναστροφής του”

“Η επιστήμη, η κοινωνική και πολιτική δράση, η οικονομική πρόοδος καί η ευημερία δεν δύνανται νά προσφέρουν διέξοδο. Ό,τι δεν είναι δημιούργημα του ανθρώπου φέρει τό στίγμα του θανάτου”.

Το μήνυμα του Οικουμενικού Πατριάρχη

Τιμιώτατοι άδελφοί καί προσφιλέστατα τέκνα έν Κυρίω, Διατρέξαντες έν νηστεία καί προσευχή τόν δόλιχον τής Άγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστής, φθάσαντες δέ τό σωτήριο πάθος Χριστού τοϋ Θεοϋ, καθιστάμεθα σήμερα κοινωνοί τής χαρής τής λαμπροφόρου Έγέρσεως Αϋτοϋ.

Τό βίωμα τής Άναστάσεως ανήκει είς τόν πυρήνα τής ταυτότητος τών Όρθοδόξων. Έορτάζομεν τήν Άνάστασιν τοϋ Κυρίου όχι μόνον κατά τό Άγιον

Πάσχα καί τήν πασχάλιον περίοδον, ἀλλά κάθε Κυριακήν καί εἰς κάθε Θείαν Λειτουργίαν, ἡ ὁποία εἶναι πάντοτε ὁλόφωτος πανήγυρις. Ἡ χριστιανική ζωὴ εἰς ὅλας τὰς πτυχάς της, εἰς τήν θείαν λατρείαν, εἰς τήν βιοτήν καί μαρτυρίαν μας ἐν τῷ κόσμῳ, ἔχει ἀναστάσιμον πνοήν, δονεῖται ἀπό τήν νίκην τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου καί ἀπό τήν προσδοκίαν τῆς αἰωνίου Βασιλείας Του.

Ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται ἀφ' ἑαυτοῦ νά διαχειρισθῇ τόν φόβον καί τό ἀναπόφευκτον τοῦ θανάτου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ζωῆς του καί ὄχι μόνον εἰς τό τέλος της. Ἡ αἴσθησις ὅτι ἡ ζωὴ του εἶναι «πορεία πρὸς τόν θάνατον», ἄνευ ἐλπίδος διαφυγῆς, δέν ὁδηγεῖ εἰς τόν ἐξανθρωπισμόν τῆς ἀναστροφῆς του καί εἰς ἐνίσχυσιν τῆς εὐθύνης καί τῆς μερίμνης του διά τό παρόν καί τό μέλλον. Μᾶλλον, ὁ ἄνθρωπος συρρικνώνεται, ἀποκόπτεται ἀπό τὰ οὐσιώδη τοῦ βίου, καταλήγει εἰς τόν κυνισμόν, τόν μηδενισμόν καί τήν ἀπόγνωσιν, εἰς τήν φενάκην τῆς ἀκωλύτου αὐτοπραγματώσεως καί εἰς τόν ἀχαρίτῳτον εὐδαιμονισμόν τοῦ «φάγωμεν καί πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν».

Ἡ ἐπιστήμη, ἡ κοινωνική καί πολιτική δρᾶσις, ἡ οἰκονομική πρόοδος καί ἡ εὐημερία δέν δύνανται νά προσφέρουν διέξοδον. Ὅ,τι εἶναι δημιούργημα τοῦ ἀνθρώπου φέρει τό στίγμα τοῦ θανάτου, δέν σώζει, ἀφοῦ καί αὐτό ἔχει ἀνάγκην σωτηρίας. Ὁ πόθος τῆς αἰωνιότητος δέν καλύπτεται μέ ἐπίγεια ἀγαθά, δέν ἱκανοποιεῖται μέ τήν παράτασιν τῆς ζωῆς μας καί μέ ὑποσχέσεις ψευδῶν παραδείσων.

Ἡ Ὁρθοδοξία προσφέρει εἰς τόν σύγχρονον λογοκρατούμενον ἄνθρωπον τήν Ἀλήθειαν τοῦ σωτηριώδους Εὐαγγελίου τῆς Ἀναστάσεως. Δι' ἡμᾶς τούς Ὁρθοδόξους, τό Πάσχα δέν εἶναι ἀπλῶς ἀνάμνησις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἀλλά βίωσις καί τῆς ἰδικῆς μας ἀναγεννήσεως ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι, πρόγευσις καί βεβαιότης τῆς ἐσχατολογικῆς πληρώσεως τῆς θείας Οἰκονομίας.

Ὁ πιστός γνωρίζει ὅτι ἡ ὑπαρξιακή πληρότης εἶναι δῶρον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἐν Χριστῷ, ἡ ζωὴ μας μεταμορφώνεται, μετατρέπεται εἰς πορείαν πρὸς τήν θέωσιν. Οἱ χριστιανοί διακρίνονται, κατὰ τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ἀπό τούς «λοιπούς», τούς «μὴ ἔχοντας ἐλπίδα» (πρβλ. Α' Θεσσ. δ', 13). Ἐλπίζουν εἰς Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶναι, «ἡ ζωὴ καί ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν», «ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος καί ὁ ζῶν» (Ἀποκ. α', 17 - 18).

Ἡ σωτήριος παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἰς τήν ζωὴν μας καί ἡ ἐλπίς τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένοι εἰς τήν χριστιανικὴν ὑπαρξιν, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ καί πραγματώνεται ὡς δημιουργική καί μεταμορφωτική δύναμις ἐν τῷ κόσμῳ. Δέν εἶναι καθόλου τυχαῖον, ὅτι πρὶν ὁ νεωτερικὸς πολιτισμὸς κατανοήσῃ καί ἐγκαθιδρύσῃ τόν ἄνθρωπον ὡς δημιουργόν τῆς ἱστορίας, οἱ πιστοὶ ἐκλήθησαν νά καταστοῦν «Θεοῦ συνεργοί» (πρβλ. Α' Κορ. γ', 9). Ἀποτελεῖ πλήρη παρανόησιν

τῆς Ὁρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας καί τοῦ κοινωνικοῦ καί φιλανθρώπου ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ὑποστηρίζεται ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἐσωστρεφής, ἀκοσμική καί ἀδιάφορος διά τήν ἱστορίαν καί τόν πολιτισμόν.

Ἱερώτατοι ἀδελφοί καί τέκνα ἀγαπητά,

Τό Πάσχα δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ μεγαλυτέρα ἐορτή καί πανήγυρις τῶν Ὁρθοδόξων. Ἀνάστασις εἶναι ὅλη ἡ πίστις, σύνολος ἡ ἐκκλησιαστική ζωή, ὁλόκληρος ὁ πολιτισμός τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ἀνεξάντλητος πηγή, ἐκ τῆς ὁποίας ἀντλεῖ καί τρέφεται ἡ ἐσχατολογική ὁρμή τῆς ὀρθοδόξου βιοτῆς καί μαρτυρίας. Ἐν τῇ Ἀναστάσει καί ἐκ τῆς Ἀναστάσεως γνωρίζομεν οἱ πιστοί τόν αἰώνιον προορισμόν μας, ἀνακαλύπτομεν τό περιεχόμενον καί τήν κατεύθυνσιν τῆς ἀποστολῆς μας ἐν τῷ κόσμῳ, εὐρίσκομεν τό νόημα καί τήν ἀλήθειαν τῆς ἐλευθερίας μας. Ὁ κατελθών ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καί συντρίψας τάς πύλας τοῦ Ἄδου καί τό κράτος τοῦ θανάτου, ἀναδύεται ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἐλευθερωτής τοῦ ἀνθρώπου καί ἀπάσης τῆς κτίσεως. Αὐτό τό δῶρον τῆς ἐλευθερίας καλεῖται ὁ ἄνθρωπος νά ἀποδεχθῇ ἐλευθέρως, ἐντασσόμενος εἰς τήν «κοινότητα τῆς θεώσεως», τήν Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ἐλευθερία εἶναι θεμέλιον, ὁδός καί προορισμός. Ἡ χριστοδώρητος ἐλευθερία βιοῦται καί ἐκφράζεται ὡς «ἀληθεύειν ἐν ἀγάπῃ» (πρβλ. Ἐφεσ. δ', 15), ὡς γεγονός κοινωνίας καί ἀλληλεγγύης. «Ὑμεῖς γάρ ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε, ἀδελφοί. μόνον μή τήν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμήν τῇ σαρκί, ἀλλά διά τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις» (Γαλ. ε', 13). Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ «ὑπάρχομεν μέ τόν τρόπον τῆς Ἀναστάσεως», ἀφορῶντες εἰς τήν «κοινήν ἀνάστασιν» ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς Βασιλείας.

Μέ αὐτάς τάς σκέψεις, δοξάζοντες ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ τόν Ἀναστάντα καί «ἀνατείλαντα πᾶσι τήν ζωήν» Κύριον, τόν Θεόν «μεθ' ἡμῶν» καί «ὑπέρ ἡμῶν», τόν ἐπαγγειλάμενον ἔσεσθαι μεθ' ἡμῶν μέχρι τερμάτων αἰῶνος, καί ἀναβοῶντες τόν πασχάλιον πανευφρόσυνον χαιρετισμόν «Χριστός Ἀνέστη!», δεόμεθα τοῦ πανδώρου Ποιητοῦ καί Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου, ὅπως καταυγάζῃ τήν ζωήν πάντων ἡμῶν διά τοῦ φωτός τῆς πανσωστικῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ καί χαρίζηται τοῖς πᾶσι χαράν πεπληρωμένην καί πάντα τά σωτήρια δωρήματα, ἵνα ὑμνῇται καί εὐλογῇται τό πανάγιον καί ὑπερουράνιον ὄνομα Αὐτοῦ.